andai

63.

redaktorės žodis

lemia. lemia.

30 sekundžių. astronautas jaučiasi gerai.

stingsta.

T-25 sekundžių.

esybė. stingsta.

T-15 sekundžių. Žemės gairių nuoroda išjungiama. nuorodos vidinės.

12, 11, 10, 9... uždegimo seka pradedama.

stingsta.

3, 2, 1, 0. Visi varikliai veikia.

akimirką. akimirką.

.
.
.

Ad Dominus.
Infinitum.

Rusnė Valiūkaitė

turinys

Redaktorės žodis 1
Turinys 2
Prezidentės žodis 3
Trečioko laiškas 4
Juosta: jie – sūrumo paliesti 6
Duonos ir žaidimų: kelios mintys apie Mediumą 8
Kiemelio FM interviu 11
Seifuku 12
Ar Marse būtų karantinas? 18
Ryčio Jankausko interviu 20
Laikraštis *Olimpas* 23
Licėjiškosios meditacijos 25

prezidentės žodis

Sveiki, mielieji,

nutilus rinkimų šurmuliui ir prabėgus pirmiems darbų mėnesiams, pagaliau galime sustoti, atsikvėpti ir pareflektuoti apie tai, kas nutiko, bei pasvajoti apie tai, kas dar nutiks.

Visada jaučiau, kad noriu būti daugiau nei tik pasyvi senato stebėtoja, kad savyje turiu užsidegimo ir meilės, kuriuos noriu atiduoti ir palikti šiai bendruomenei, išauginusiai mane į žmogų, koks esu šiandien. Ir tikrai niekam ne paslaptis tie mano keli nesėkmingi bandymai prisijungti prie senato – nors licėjui save atiduoti norėjau, nebuvau tai, ko jam tuo metu reikėjo. Ir viskas gerai – gyvenimo negalime skubinti, turime pasitikėti tuo, ką jis mums yra paruošęs. Tačiau mano pasiryžimas atstovauti ir dirbti didesniam gėriui niekad neužgeso – rinkau patirtį kitose organizacijose, vedžiau komandas, organizavau tarptautinius renginius ir laukiau momento atiduoti savo duoklę šiai mokyklai tada, kai jai to reikės. Paskutiniais savo metais buvau įsitikinusi, kad čia – jau pabaiga, ketvirtokų prezidentų era jau praėjusi ir hipotetiniai maniškiai senato darbai jau likę užnugary. Kalbant nuoširdžiai, iki paskutinės akimirkos nebuvau tikra, ar rinkiminių parašų ir plakatų sūkurys yra tikrai man. Tačiau pradėjus tą nelemtą paskutiniąją kelionę, prasisukus pro dešimtis pokalbių su žmonėmis, prašančiais mane kandidatuoti, išgyvenus intensyvius debatus (be galo dėkoju ir siunčiu šilčiausius linkėjimus stiprioms konkurentėms!) ir iki širdies smūgio galinčius nuvesti balsų skaičiavimus, esu čia, kupina dėkingumo, ugnies ir ryžto parodyti, kad galiu. Dėkoju, kad pasitikėjote manimi, kad leidžiate siekti daugiau, kad galiu atstovauti bendruomenei, į kurią taip gera kasdien (nors ir sunku tais ankstyvais, šaltais žiemos rytais) grįžti ir kiekvieną sekmadienio vakarą sukti galvą, kaip naują savaitę padaryti kitokią nei visos.

Žinoma, labiausiai noriu padėkoti ir netgi pasigirti savo bendražygėmis – senatorėmis. Be galo didžiuojuosi ir džiaugiuosi savo komanda. Niekada, jokioje organizacijoje nebuvau sutikusi tokių užsidegusių ir pasiruošusių visą save atiduoti bendram tikslui žmonių. Tai – be galo proaktyvus ir stiprus kolektyvas. Mylėkite ir branginkite jas taip, kaip myliu ir branginu aš.

Žinau, kad laikai sunkūs, netikėti ir nenuspėjami, tačiau prižadu vesti senatą, kuris visada bus ramstis bendruomenei ir kiekvienam iš jūsų atskirai. Kreipkitės, dalyvaukite, kalbėkite, būkite aktyvus! Mokykla yra tiek namai, kiek kiekvienas įdedame širdies juos tokius padaryti. O mes dar tik pradedame – laikykitės ten.

trečioko laiškas

Emilija Norvaišaitė ir Karina Katinaitė

Aš visada labai norėjau pamatyti tą nelaimingą sakurą. Aš net nežinau, ar ji balta! Rausva? Vienintelė jos apvaizda man buvo perteikta telefono ekranu. Mokytojas Šidlauskas, eilinę dieną tupėdamas licėjuje (kol mus namuose buvo prikaustęs kompiuterio vaizduoklis), nusprendė pradžiuginti sakuros saldaus žydėjimo nuotrauka. Tokia smulki, negyva, *pikseliuota*, tobulai įrėminta ekrano stikle. Dabar ji – tik įprastas medis. Juk ne pavasaris – žiedlapių neišskleis, per šalta... Nežinočiau, kad sakura, sakyčiau, kad eilinė vyšnia. O jau spėjo pageltonuoti, paraudonuoti, paruduoti. Žiūrėk, jau tuoj lapus numes. O tada žiema. Ilga, speiguota.

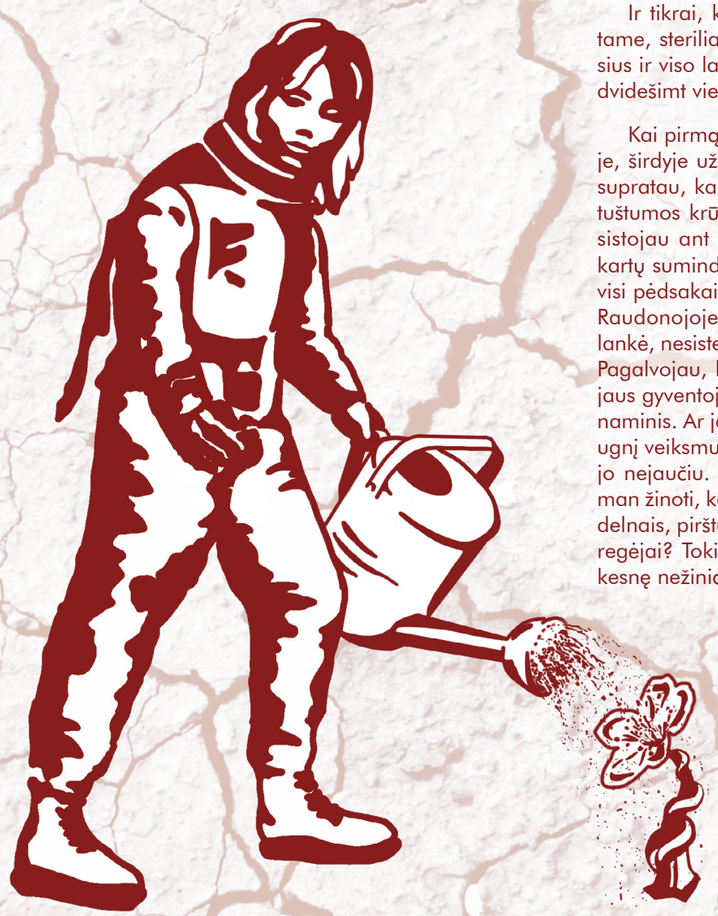

Gyvenimas ironiškas, tad nenustebčiau, jog sakura nušaltų, o pavasarį taip ir neprisikeltų.

Tarsi ženklas iš Aukščiausiojo. Suprask, kentėjai tuos metus, sukaustytas tarp keturių sienų, gali pakentėti ir dar. Kam gi tau sakura?

Ir tikrai, kai pagalvoji, licėjuje, tame renovuotame, steriliame, sėdėjusi buvau tik penkis mėnesius ir viso labo tik kelias dienas. O turėjo būti visi dvidešimt vieni... Komiška, ar ne? Man – nelabai.

Kai pirmą kartą po ilgo laiko išsilaipinau licėjuje, širdyje užčiuopiau ilgesio kruopelytę (tik vėliau supratau, kad tai buvo tik pradžia besiplečiančios tuštumos krūtinėje.) Ranka numojus, pagaliau atsistojau ant kažką žadančios, kelių dešimtmečių kartų sumindžiotos žemės, kai staiga pajutau, kad visi pėdsakai jau seniai ataušę. Čia, toje svetimoje Raudonojoje planetoje, metų metus niekas nesilankė, nesistengė įkvėpti ypatingos atmosferos oro. Pagalvojau, kad keista, jog kažkada šis oras licėjaus gyventojams buvo JŲ oras, toks šiltas, jaukus, naminis. Ar jame kadaise buvęs deguonis ir užkūrė ugnį veiksmui, šokiams, draugystei bei kūrybai? Aš jo nejaučiu. Nėra nei kvapo, nei grožio, tai kaip man žinoti, koks jis yra? Kaip, nepajutus savo kūnu, delnais, pirštų galiukais, atkurti tai, ko niekada neregėjai? Tokia minčių virtinė mane vedė į dar nykesnę nežinią.

Apsižvalgiau, o mačiau tik veidus, kadaise regėtus ekrano stikle. Nors permatomas jis ir žėrėjo savo apgaulingomis šviesos tėkmėmis, tačiau nesugebėjo perteikti veidų gyvumo, to neapsakomo tyrumo ir jausmingumo vos atpažįstamose akiduobėse.

Keista pagalvoti, jog taip turbūt atrodžiau aš, toks paprastas visatos gabalėlis, lyg meteoritas atskriejęs į Žemę – kiek pažįstamas, bet svetimas.

Paėjusi kelis žingsnius į priekį, minioje sugebėjau atrasti būtybę, kurią kadaise vadinau dar labiau nepažįstamu žodžiu: draugu. Praėjo tiek laiko, jog negalėjau prisiminti jo reikšmės. Ar ta prailgusi kelionė, izoliavusi mus nuo bet kokio socialinio kontakto, sunaikino visa, ką kadaise maniau esant gyva?

O kol kas licėjuje – kaip Marse. Ta beribė ir, atrodytų, tuščia erdvė verčia jaustis tik smulkiu organizmu. Laukiu, kol mane, pasislėpusią ant mažučio rieduliuko, atras mažutis marsaeigis. Jis tą rieduliuką pakels, ištyrinės, o aš, iš pakylėtos perspektyvos, pagaliau pažvelgsiu į šią didingąją planetą. Esu įsitikinusi, kad tada mane aplankys seniai patirtas Namų jausmas ir pasijusiu visapusiškai jai priklausanti. Tereikia pakylėjimo, o jį man laikas ir paskirs.

Ir vis jaučiu, kad sakurą išvysime.

juosta: jie – sūrumo paliesti

Ieva Mikučionytė

Kadras. 41 scena. Apie gyvenimą.

Atsikėlėm. Į šnerves pūtė smėlį, o Liuda neįkvėpė. Baltos klostės, audinių atraižos ir lininės suknelės bangavo ant smilgų, viltingai plevėsuodamos atsisveikinimo giesmę. Viską stebėjau pro objektyvą. Vis priartindavau, o kartais ir atitraukdavau nuo spalvotų veidų. Nors ne, spalvoti veidai neatsitraukdavo. Jie įstrigdavo juostoj, atsikartodavo kiekviename kadre, šmirinėdavo pakampėse – belikdavo įrašinėti ant jų. Tai tapo formatu.

Liuda vos šiltu saulės smėliu nubėgo iki jų. Tąryt prie jūros stovėjo šimtai žmonių – štai tokia buvo Liudos tuštuma. Šie metė grėblius šalin, paskutinį kartą atsimojavę su krantu, nešėsi į nežinomybę. Kojas ėmė vilkti per geliančius akmenis, kurie, pasirodo, tik juos spaudžiančią pėdą baudžia. Vilko per šalčiu grasinančius kranto vandenis, kol pradėjo spengti tyli žinia – juk jūra nešė tolyn, o bangos krantan plovė! Bet plovė tik prāeitis, jau išslinkusius plaukus, numirksėtas blakstienas ir iškalbėtus žodžius. O toliau nešė – juos.

Vidury jūros jie pradėjo eiti vandeniu, lyg slysdami ledu. Kojose nesimatė nuovargio, nors pėdos kraujavo, ryškėjo kaulų kontūrai, paskutinė oda buvo nutrinta smėlio. Mėnuliui besileidžiant ne tik banga bangą vyt pradėjo, o ir vėjas jas skirtingom kryptim pastumdyt padėjo, rankos mostas purslais naują Kolumbo kelią atverdavo. Bangos pavirto kiekvieno kurtomis kryptimis. Visas kryptis apjungė vanduo ir skendimo neišduodanti druska – tai buvo jūra. Sūrumu pasitikėti tereikėjo... Kartais kas išskėsdavo rankas, kojas nuo dugno iškeldavo, prieš srovę neberungtyniaudavo, atsiguldavo mėnulio akivaizdoje. Tada druska laikydavo ir nešdavo kryptimi, dažnai ne ta pačia, kuria žygiuodavai. Bet kryptimi.

Jūros griaučiai tai klaidindavo, tai vesdavo link. Iki kolei Liudos bičiuliai vandeniu patapo.

kadras.

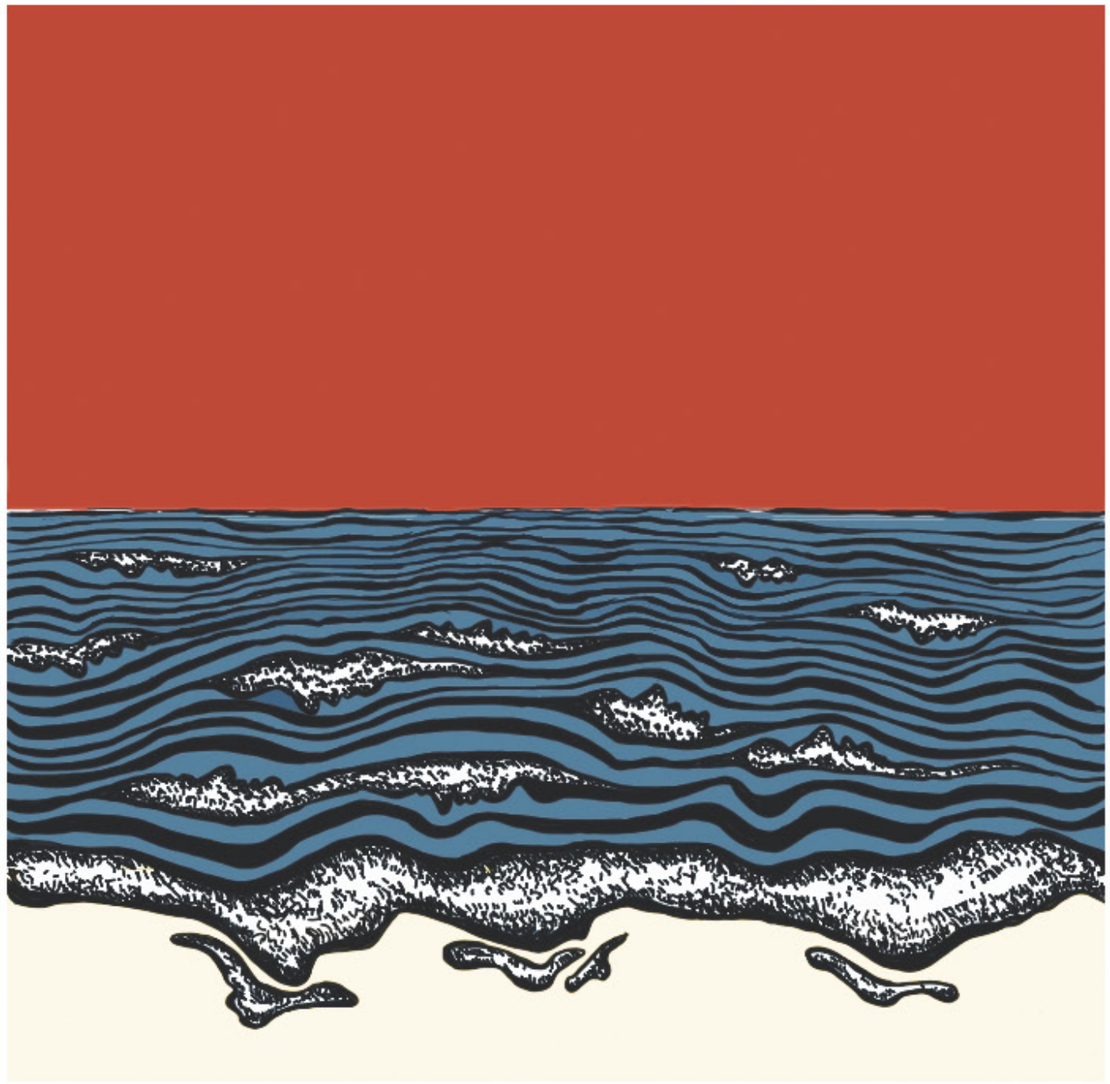

Duonos ir žaidimų: kelios mintys apie mediumą

Agota Aleknaitė

Šių metų Mediumas atėjo ir nuėjo kaip reklama, kuri nesileidžia būti praleidžiama – dažniausiai tokios reklamos sutinkamos, kai per *Candy Crush Soda Saga* norime dar vieno šanso išlaisvinti į ledą sušalusius meškiukus, ir iš pradžių tokia galimybė džiugina, tačiau ilgainiui supranti, kad viskas: reklama, šansas, lygis, yra tik žaidimo leidėjo manipuliacija, kurios tikslas – tavo laiko ir pinigų išplovimas.

Ne veltui pradėjau rašyti apie reklamas – visgi jos buvo tai, kas trukdė pagrindinių veikėjų porai gražiai ir romantiškai praleisti laiką. Skelbimai, išreikšti įkyriomis balso žinutėmis ar net *Instagram'o* istorijomis, kurie siūlė įsigyti *Revoliuciškai Gerus Čiužinius*, įstoti į *Patį Geriausią Saulėtekio Universitetą*, skatino, kartais atrodė, ne parduoti savo sielą, o ją nusipirkti. Jie girdėjosi ir ant svetainės sofos, ir autobuse, ir kino teatre – šiose vietose ir yra sutinkamos reklamų, taigi kolegoms puikiai pavyko perteikti vartotojiškumą skatinančią realybę. Ką draugai antrokai norėjo pasakyti realistiškai parodydami reklamų perteklių – jau kitas klausimas. Tikriausiai jie bandė pasmerkti vartotojiškumo skatinimus ir materialistinę būtį. Deja, pritrūko išgrynintų vertybių, kurių, kaip žmogiški žmonės, turėtume siekti, į reklamas neatsižvelgdami.

Nežinia, ar porai trukdė vis pasirodančių „veikėjų“ šokiai ir dainos – iš dalies dėl to, kad kai kurie buvo apie meilę, o kiti – apie nuolaidų kodus. Taip ir nesuprasi, koks tikslas jų. Išbandyti santykių tvirtumą? Priversti porą pasibučiuoti? O gal tiesiog priversti nusipirkti naujo skonio gazuoto gėrimo... Vystyti siužetą pasitelkiant choreografiją vietoje dialogo buvo prastas sprendimas – intriguojanti galimybė išgirsti bent krislelį jaunų, *PUPP'ų* nesugadintų minčių be pop muzikos pritarimo nebuvo suteikta. Dar viena choreografijų blogybė – *filler'io* poskonis, neišpildymo jausmas. Kai kurie šokiai buvo modernūs ir netikėti, pavyzdžiui, juodai apsirengusių merginų – po tokios *cut scene* tikėjausi, kad PAGALIAU bus išplėtota mediumo pagrindinė mintis, tačiau svajonės liko svajonėmis, o pasigirdus *ABBA'OS* melodijoms ir pamačius visus veikėjus, neabejingai linguojančius ant scenos, paskutinė viltis išsiaiškinti, ką gi daryti vietoj skelbimų klausymo, buvo prarasta. Aišku, dabar visą gyvenimą nešiosiuos mintį, kad po autobuse grojamų reklamų gali būti grojama ir *The Champs* melodija „Tequila“, todėl žmogui reikia visad būti budriam ir pasiruošusiam pademonstruoti šokių ir raumenų *flex'inimo* įgūdžius.

Gal ir gerai, kad dėl pandeminės situacijos gyvai Mediumą žiūrėti buvo leidžiama tik trečiokams – mums patinka sureikšminti savo vietą mitybos grandinėje. Gera įaustis svarbiems. Tik darant renginį ir nuotoliniu, ir gyvai, reiktų du kartus apsvarstyti, ką matys transliaciją stebintys žmonės – pavyzdžiui, maždaug 21-ąją renginio minutę gyvų žiūrovų dėmesys buvo atkreiptas į ant langų kabančių reklamų plakatus, tuo tarpu *negyvi* žiūrovai matė ir girdėjo tamsią tylą. Tačiau tyla, kaip sakė Dalai Lama, kartais yra pats geriausias atsakymas, taigi antrokai šiais techniniais nesklandumais bent jau paliko vietos interpretacijai.

Iš tikrųjų mane, kaip visai neseniai pažiūrėjusią pirmąją *Matricos* dalį, labai sudomino Mediumo aprašymas, ypač dalis: „Raudona ar mėlyna - štai kur klausimas.“ Aha! Vadinasi, seksime baltąjį triušį, matysime kovas su kostiumuotais-akiniuotais-nenužudomais CŽV agentais, ir stengsimės neužsižiūrėti į patrauklią moterį, vilkinčią raudoną suknelę. Gaila, bet jokio panašaus *epiškumo* neužfiksavau – buvo vienintelis tablečių elementas, kurias siūlė daktarė, aiškiai neišsilavinusi *Matricos* reikalais (nes remianti farmacijos verslą), ir šis elementas vėl sugrąžino neišbaigtumo jausmą. Jas daktarė reklamavo taip: „Raudona <..> padės susitaikyti ir prisitaikyti prie gyvenimo sunkumų. O štai mėlyna <..> galėsite daryti viską, ką norite <..> ir laisvai svajoti.“ Pala pala, tai antrokai numato mums tik dvi galimas ateitis – ofiso žiurkės ir recidyvisto? O kurią piliulę pasirinkus bus išjungtos reklamos? Jei egzistuoja tik išprotėjimo ir prisitaikymo būtys, atrodo, kad reklamos nebus svarbios nei vienoje iš jų. Oj, ir vėl tas vaikiškas mano naivumas, juk mes visi – besąlygiškos vartotojiškumo aukos, antraip nedalyvautume it patrakę *Kanų liūtų reklamų* apdovanojimų renginiuose. Ginkdie, nereikia susišaudymų ant scenos, bet jeigu idėja – išsilaisvinimas iš matricos, o matrica – vartotojiška visuomenė, švytinčios piliulės – per lengvas būdas nuo tokios visuomenės pabėgti.

Nuryju abi piliules – dabar niekas manęs nesustabdys. Ačiū, *oberfuksai*, mes tikrai pavargę nuo darbų, atsakomybių ir vidinių krizių. Nebeliko jėgų suviršķinti gilių minčių, tačiau buvo malonu paspoksoti į šokančius, dainuojančius ar šiaip iš kailio beišsineriančius bernužėlius ir mergužėles. Te įūsų galvos būtų tokios šviesios, kaip žiūrovų mojuotos telefonų šviesėlės.

kiemelio fm interviu

Emilija Norvaišaitė

Kaip ten kažkada dainavo „Marso kanjonų“ autorius Andrius Mamontovas, *galbūt ne garsas skamba tyloj, o tyla garse*. Galbūt ir taip, bet *FM kiemelyje* garse skamba dar daugiau garso. Tas garsas, nesvarbu, roko, džiazo, repo ar *Catholic Psychedelic Synth Folk* pavidalu, kiekvieną pertrauką gigantiškų, tuščių licėjaus planetos erdvių tylą užpildo gyvybe. O kas gi tie kiemelio žemių valdytojai, suradę formulę, tylą konvertuojančią į garsą? Susipažinkite su Domantu, Manfredu, Eimantu, Gintu ir Tauru.

Tai koks gi turėtų būti tas kiemsargis?

Visų pirma, jis privalo būti kūrybiškas. Leisti įvairią, neatsibostančią muziką yra kiek sunkiau, nei gali pasirodyti. Juk dulkes rinkti pradėjęs grojaraštis – stiprus įžeidimas bet kokiam kiemsargiui. Taip pat kiemsargiui itin svarbu bendruomeniškumas. Mes turime pasiūlymų lentą, kurioje žmonės išreiškia savo nuomonę. Tiesa, leidžiama muzika turi būti tinkamai *atfiltruota*... Žinoma, atsižvelgiame ir į pačią melodiją, žanrą ar tempą. Galėtume nuo pat ryto taškyti sunkųjį metalą ar *būmčikus*, bet ar tai patiks ir įtiks mūsų brangiesiems klausytojams?

Tiesiai šviesiai – kodėl būtent jūs tapote kiemsargiais?

Na, ką galime pasakyti – visada laimi geriausi! Visų pirma, palyginus su kitomis komandomis, dalyvavusiomis kiemelio rinkimuose, mes išsiskyrėme savo tarpusavio ryšiu ir bendryste. Į interviu atėjome visi – penkiese. Tuo tarpu kitos komandos į interviu atėjo po keturis, tris žmones. Tai smulkmena, bet ji mums reiškė labai daug. Ir, žinoma, per repo kovas pasirodėme geriausiai. Už šią dalį esame dėkingi Taurui. Visi matėme, kaip puikiai jis pasirodė! Tikrai, tą vakarą tapome liudininkai kažko ypatingo... kažko nepakartojamo... Taigi – nebuvo jokios korupcijos. Mes tiesiog į visas skirtas užduotis žvelgėme labai rimtai ir įdėjome daug darbo.

Viena buvusio kiemelio užduočių buvo pagalvoti apie daiktą, kurį atsineštumėte į kiemelį. Kokį daiktą pasirinkote?

Pasirinkome dartus. Jais ketinome spręsti nesutarimus dėl muzikos ar kitus klausimus, tačiau puikiai sutariame, todėl jų dar neprireikė!

Ką manote apie nerašytą taisyklę „merginoms kiemelyje – ne vieta“?

Nežinom (nusišypso).

Ar gaunate kokių nors atsiliepimų apie jūsų veiklą?

Taip! Labai džiaugiamės, kai žmonės užeina ir teigiamai atsiliepia apie mūsų leidžiamą muziką. Tai ne tik paglosto savimeilę, bet ir leidžia suprasti, „ei, kažką darote gerai.“ Jų sulaukėmė ne tik iš mokinių, bet ir psichologo, biologijos mokytojos, matematikos mokytojo Roko. Deja, socialinėse medijose viešpatauja kiek kitokia perspektyva... Tačiau ten dažniausiai būna ne kritika, o tik “jūs *:)))))*” ir kitokie tiek širdžiai, tiek akiai „malonūs“ žodžiai.

Ką norėtumėte perduoti liceistams?

Dūkit ir būkit!

Kiemelis taip pat perdavė savo linksmiausią atsiminimą –vienos iš buvusio kiemelio užduočių rezultatą:

Nuotykiai „chebrovežiu“

Legendinis automobilis, didelė talpa
Visa kiemelio chebra sutelpa į ją
Telefoninių skambučių bent jau valanda
Iš situacijos išgelbėjo mus firma Maniga
Patekti į kiemelį pasiruošėm rimtai
Pasiruošimo užduotys atliktos gerai
Per miestą, per rajoną mes skriejome ilgai
Kol prieš akis išdygo Naujanų pastatai.
Bet šičia susilaukėme gana prastų žinių –
Ženklo pardavėjai užsiprašė pinigų.
Lėkėm liūdni per miestą, skriejom per rajoną
Ir žiū kiekvieną ženklą per busikėlio šoną
Staiga ir netikėtai suskambo telefonas
Per šitą aparatą pasigirdo rimtas tonas
„Žinokit, ženklą radom, galit atvažiuoti“
Tad mes linksmi į beatą pradėjome repuoti*
Patraukėm link panarų štai tokia nata
Ir kiemo šio istorija buvo pradėta
ta ta ta

**Swimming Pools – Kendrick Lamar*

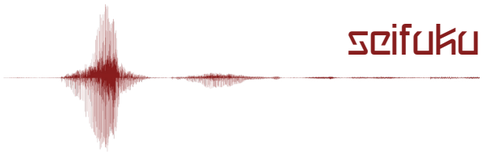

seifuku

Žaidimo elementai

Herojų kortos – pagrindinis žaidimo elementas. Skirstomos į tris grupes: *Demotyvatorių*, *Sveikatų* ir *Kentačkių*. Grupių skirstymas reikalingas misijoms (kurios bus praneštos per licėjaus *Instagram* paskyrą ar kitose interneto platybėse) arba tam tikrų herojų sustiprintoms galioms ar atsparumui (priklauso nuo herojaus ypatybių sekcijos).

Ypatingos herojų kortos – herojų kortos su pridėtinėmis savybėmis;

Veiksmo kortos (įjoms priklauso ir *Bankininkas*) – kortos, galinčios pakeisti žaidimo eigą įvairiais veiksmais – pagal savo aprašymus;

Žalometras – pagalbinė priemonė atsiminti puolimų pasekmes (galima naudoti ir liniuotę);

Pupai – žaidimo valiuta;

Skaičiuotuvas – registruoti pupams.

P. S. kortos bus nuolatos papildomos – išslapstomos licėjaus apylinkėse.

Žaidimo tikslas

DVIKOVOS TIKSLAS: nugalėti visus priešininko herojus, padarant kuo mažiau žalos saviesiems.

Metų gale daugiausia herojų surinkęs žaidėjas bus apdovanotas Specialiuoju Prizu.

Žaidimo eiga

Žaidimas žaidžiamas dviejų žaidėjų dvikovos principu. Pradeda tas, kuris meta iššūkį (iššūkis metamas ištariant „SEIFUKU“ (jap. užkariavimas)). Žaidėjai pasirenka po 5 herojus iš savo kortų kolekcijos ir iki dviejų veiksmo kortų. Pradžioje abu žaidėjai turi po 10 *pupų*.

1. Ištarus „SEIFUKU“ žaidėjai vienu metu paruošia savo herojus (eilute, visi atversti ir sulygiuoti pagal savo gyvybes *žalometro* skalėje) ir veiksmo kortas (jos užverstos);
2. Pirmąjį ėjimą atlieka metęs iššūkį;
3. Per savo ėjimą žaidėjas turi galimybę atlikti vieną iš šių veiksmų: panaudoti įprastą, išskirtinę herojaus galią arba veiksmo kortą; tam atlikti jis turi išleisti ant pasirinkto herojaus ar veiksmo kortos nurodytą sumą pupų (*Bankininkas* nekainuoja), tačiau prieš kiekvieną ėjimą žaidėjas automatiškai gauna +1 pupą (pasinaudojus *Bankininko* veiksmo korta +1 pupas taip pat galioja, ir išvis žaidėjas gauna +4 pupus);
4. Puolamasis, atitinkamai reaguodamas į puolančiojo kortos žalą, paslenka atakuotą kortą *žalometru* arba liniuote (pvz.: jeigu padaryta -3 žalos, per tris padalas žemyn). Herojui pasiekus 0 arba <0, jis iškrenta iš žaidimo;
5. Kontrataka;
6. Žaidimas vyksta tol, kol vieno žaidėjo visi herojai įveikti (lygiųjų atveju laimi tas, kuris turi daugiau pupų, jeigu ir pupų po tiek pat – žaidėjai vienas kitam paspaudžia ranką);
7. Laimėjusysis iš priešininko pasiima pasirinktą kortą (ji gali būti tiek herojus, tiek veiksmo korta, išskyrus *Bankininką*).

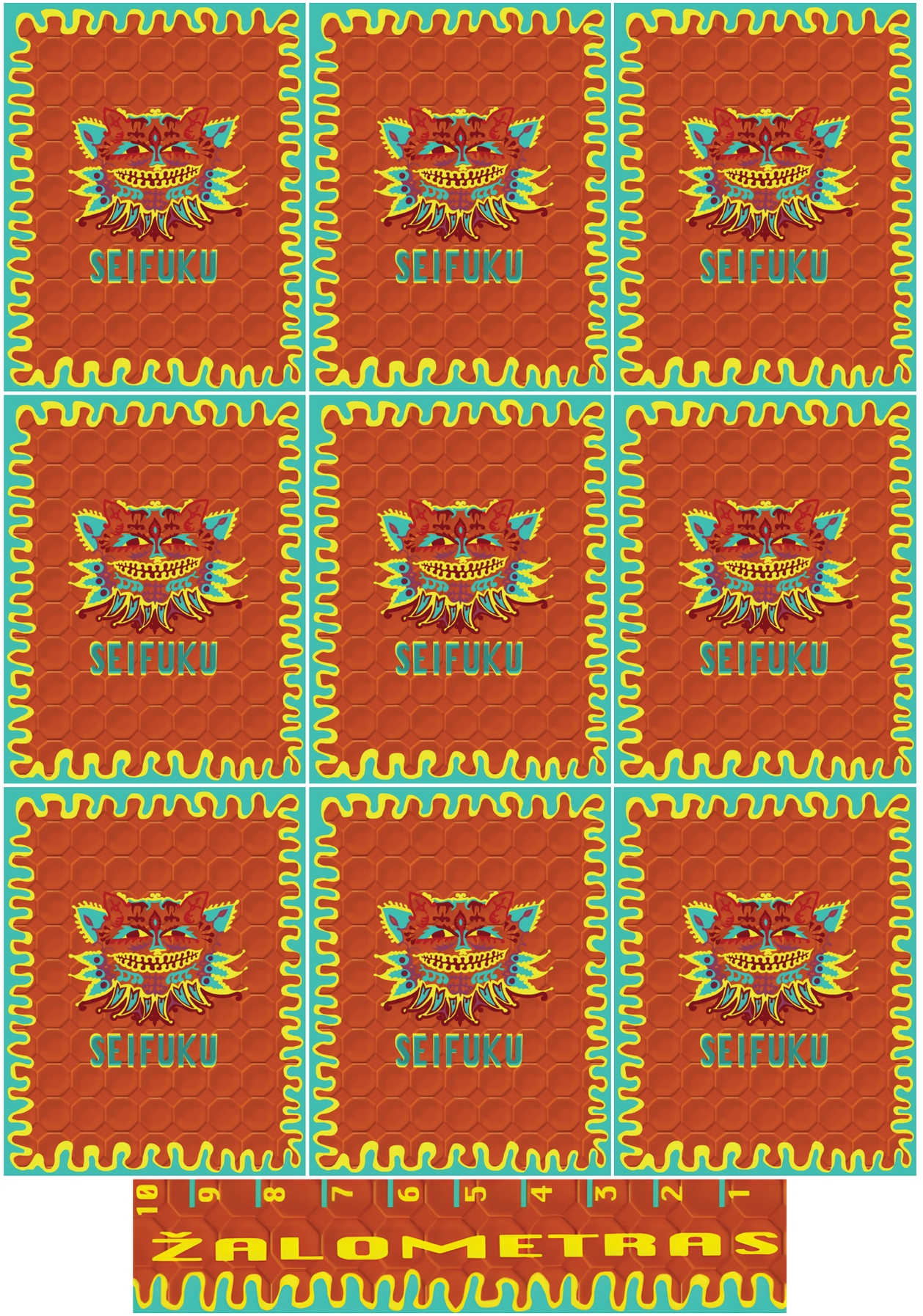

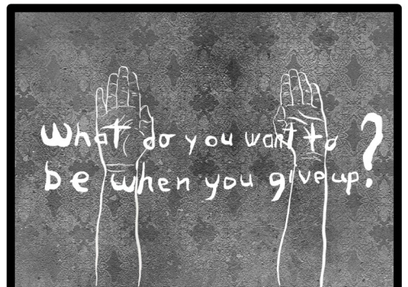

3 **EGZISTENCIALIZMAS**
DEMOTYVATORIUS
gyvybės: 5/10
žala: -4
silpnybė: Karvutė (-1 gyvybė)
ypatumas: tiems, kurie žada studijuoti mediciną, žala ↑-1

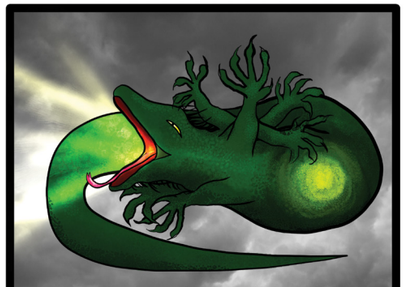

3 **SAULĖLYDIS**
DEMOTYVATORIUS
gyvybės: tiek, kiek lėtenu
žala: -4
silpnybė: saulėtu oru nesusilaiko ir išeina puotauti; žaisti negali
ypatumas: pilvas dažnai šyti

4 **MARKIZAS**
DEMOTYVATORIUS
gyvybės: 7/10
žala: -5
silpnybė: negali žaisti ilgosios pertraukos metu
ypatumas: padidina vieno pasirinkto žaidėjo demotyvatoriaus žalą -1

5 **PIKTAS SHO**
DEMOTYVATORIUS
gyvybės: 8/10
žala: -5
silpnybė: Katinozė (-1 gyvybė)
ypatumas: ypač skaudžiai kanda bibliotekoje (žala ↑-1)

5 **KAUKOLIŪZAS**
DEMOTYVATORIUS
gyvybės: 6/10
žala: -5
silpnybė: Piktas Sho (-1 gyvybė)
ypatumas: moka kniaukti

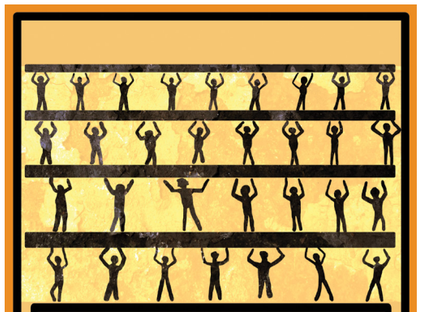

2 **LAIPTATLASAI**
KENTAČKIS
gyvybės: 4/10
žala: -2
silpnybė: Egzistencializmas (-1 gyvybė)
ypatumas: žaidžiant ant laiptų gyvybė +2

3 **KIAULIUKAS**
KENTAČKIS
gyvybės: 6/10
žala: -3
silpnybė: žaidžiant licėjaus valgykloje gyvybė -1
ypatumas: žaidžiant su šaliku kaina sumažėja iki 2 pupų

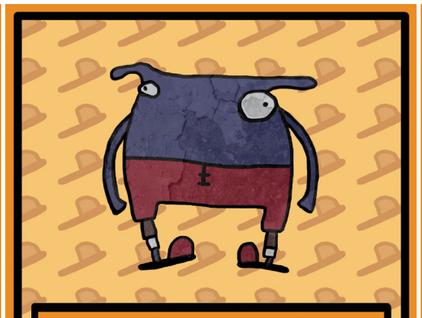

3 **TAPKIORAS**
KENTAČKIS
gyvybės: 7/10
žala: -3
silpnybė: gerb. Šidlausko kerzai (-1 gyvybė)
ypatumas: nepaveikus Robotams Dvyniams

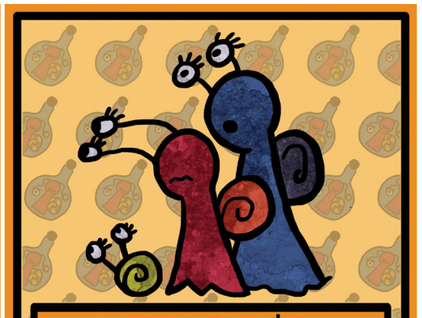

4 **SRAIGUTĖS**
KENTAČKIS
gyvybės: 6/10
žala: -4
silpnybė: lyjant gyvybė sumažėja -1
ypatumas: prie laboratorijos suagresyvėja (žala ↑-1)

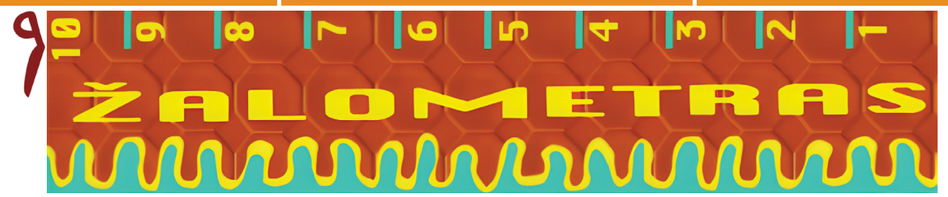

1 **DEBESUO**
SVEIKATAS
gyvybės: 6/10
žala: -1
silpnybė: ...
ypatumas: uždengia saulę, taip leisdamas žaisti Saulėlydžiui

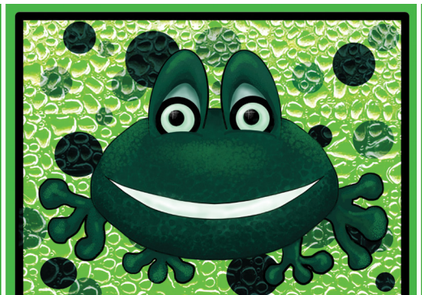

2 **VARLĖNAS**
SVEIKATAS
gyvybės: 7/10
žala: -2
silpnybė: Markizas (-1 gyvybė)
ypatumas: žaidžiant prie vandens aparato gyvybė ↑+1

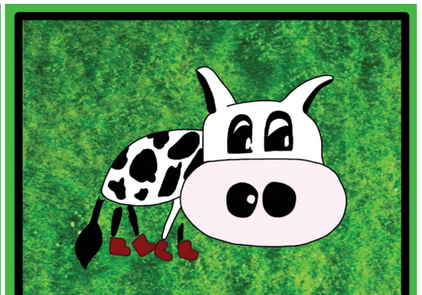

3 **KARVUTĖ**
SVEIKATAS
gyvybės: 8/10
žala: -3
silpnybė: karvėms sunku lipti laiptais – Laiptatlasai (-1 gyvybė)
ypatumas: Karvutės pienas sustiprina Katinazę (Katinazės žala↑-1)

4 **FLORISTAS**
SVEIKATAS
gyvybės: 8/10
žala: -4
silpnybė: 0° temperatūroje nušala gėlės (↓-1 žala)
ypatumas: žaidžiant Mokytojų dieną +1 gyvybė

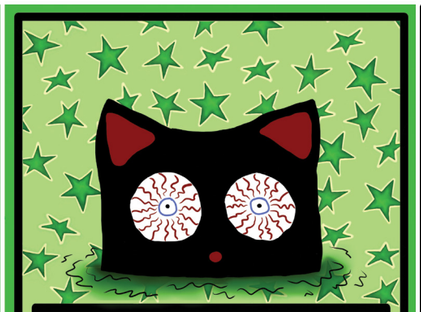

5 **KATINOZĖ**
SVEIKATAS
gyvybės: 9/10
žala: -4
silpnybė: nemėgsta triukšmo (-1 gyvybė)
ypatumas: vienam ėjimui užhipnotizuoja pasirinktą priešininko kortą (ji negali pulti)

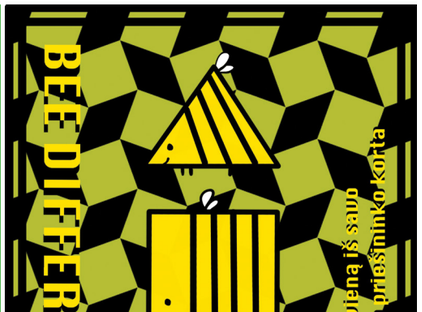

Hubble Marsas
1998, NASA

```
55.835833, 21.163888
55.135486, 23.731440

55.902614, 21.056748
55.961389, 21.135833
54.782295, 23.048080
55.358889, 23.650000
55.961389, 21.135833
54.859444, 23.941944

55.835833, 21.163889
55.314949, 22.697483

55.135486, 23.731440
55.835833, 21.163889
54.859444, 23.941944
55.761642, 21.433949
55.981944, 21.357500
55.639017, 24.125377
55.998611, 22.939444
55.732500, 24.393611
54.996524, 23.949544

54.995274, 24.028045
55.902614, 21.056748
55.835833, 21.163889
55.367988, 22.533062
55.961389, 21.135833
55.835833, 21.163889
55.732500, 24.393611
55.835833, 21.163889
54.719444, 25.278889

54.719444, 25.278889
55.835833, 21.163889
55.135486, 23.731440
55.358889, 23.650000
55.981944, 21.357500

54.782295, 23.048080
55.902614, 21.056748
55.981944, 21.357500
55.639017, 24.125377
55.998611, 22.939444
55.732500, 24.393611
54.996524, 23.949544
```

ar marse būtų karantinas?

Rusnė Valiukaitė

Stebėdamas Raudonąją planetą žmogus užsimerkia jos abejingumui. Marso oras nesvetingas. Atmosfera čia prilygsta vos <1% Žemės slėgio (standartinis jūros lygio oro slėgis Žemėje yra 1013 milibarai, Marse vidutiniškai siekia 6-7 milibarus), todėl jau pirmas susitikimas keltų problemų bandant įkvėpti. Jeigu pasisektų, vietoje 78,1% azoto, 20,9% deguonies, 0,9% argono, 0,03% anglies dioksido ir nedidelio kitų dujų kiekio plaučiai sulauktų 95% anglies dioksido, 3% azoto, 1,6% argono bei viso labo pėdsaką palikusio deguonies, sumišusio su kitų dujų ir dulkių mišiniu. Didelė CO_2 koncentracija Marso atmosferoje pakeistų deguonį mūsų eritrocituose ir vidutinis žmogus nesulauktų nė 3-ios minutės. Žinoma, padarius prielaidą, kad vidutinė temperatūra (-60 °C) laukimo dar nebūtų sutrumpinus.

Tą žmogus supranta, tačiau leidžia sau pažaisti – hipotetiškai. Suvalgo marsietišką, todėl savaime stebuklingą akmenuką – dabar jam nebereikia kosmonautinio kostiumo. Net nuo UV nenuskrunda, kas iš tikrųjų stebuklinga, kadangi Marsas neturi ozono sluoksnio. Čia ultravioletinė spinduliuotė iš Saulės ir kitų astronominių šaltinių planetos paviršių pasiekia netrukdoma. Žinodamas, kad SARS-CoV-2 kontakte su UV nedelsiant sunyksta, žmogus sau leidžia darsyk nepastebėti. Hipotetiškai, žinoma.

Tamsumą, sukeltą viešpataujančių dulkių ir grėsmingai besiartinančios pietų poliarinės žiemos kristalizuotų CO_2 dalelių, stebėtojas trumpam interpretuoja kaip skydą nuo įkyrių spinduliuočių. Ateina marsietiška naktis. Temperatūra nuo 20 °C krenta iki -73 °C. Drėgmė, priklausanti nuo temperatūrų kaitos drastiškumo, pasiekia savo piką – 100%. Vėl pakvimpa nesėkme SARS-CoV-2 virusui, kurio preferencija (gyvybinio svarbumo) drėgmės atžvilgiu yra <50%.

Kur optiniai dulkių ir kristalų debesų gyliai nepasiteisino, ten vis dar bent akimirką gali išspausti santykinis CO_2 perteklius - taip dabar mąsto žmogus (paisydamas ankstesniųjų hipotetinių nuolaidų). Žemėje užsikrėtimo rizika išauga aplinkoje, kurioje esama tankesnės CO_2 koncentracijos (>0,04%). Ignoruodamas tam tikras subtilybes ir CO_2 koncentraciją dabar laikydamas katalizatoriumi, stebėtojas daro išvadą, kad Marse ši rizika išaugtų ~225000 kartų. Sergantysis COVID-19 anglies dioksidą iškvepia kartu su aerozoliais, kurių sudėtyje esama SARS-CoV-2. Aerozoliai elgiasi panašiai kaip dūmai rūkant - vėjui nepučiant (nepravėdinant) jie lieka pakibę ore ir tik tankėja. Suprantama, Marse vėjo esama (dargi galingesnio nei Žemėje – 16-32 km/h (v vid.) – lyginant su 10-19 km/h (v vid.)), todėl užkrėstų aerozolių ekspansija netruktų, tačiau nukentėtų viruso koncentracijos židiniai atmosferoje, kuri ir taip savo tankumu pagrasinti negali. Nebent visas Raudonosios planetos plotas būtų tankiai apgyvendintas sergančiųjų ir vieno sveikojo, dėl atmosferos retumo viruso išvengti būtų gana paprasta – nepaprastosios padėties skelbti neprisireiktų (paisant stebuklingojo Marso akmenėlio suteiktų galių tokioje atmosferoje kvėpuoti).

Skverbiasi mintis, kad šių hipotetizmų sūkuryje dar vienas sužaidimas mažai ką ir bereiškia. Todėl žmogus žaidžia iki galo: Marso slėgį sutapatina su Žemės. Potenciali 225000% rizika dabar tampa realybe. Karantino vis tiek neprireiks. Nebeliks kam karantinuotis.

Į žmogaus žaidimą įsiterpia nakties išpranašauta žiema, pašalindama CO_2 dujas iš atmosferos – jas užšaldo tiesiai ant pietų poliarinės kepurės. Taigi, SARS-CoV-2 viruso potencijai, taip karštai užgimusiai žmogaus mintyse, suduodamas lemiamas smūgis. -123 °C temperatūra, pavertusi anglies dioksidą į šerkšną, sniegą ir ledą, dar labiau praretina atmosferą (slėgis nukrenta 25%-30%), maloniai duodama žinoti, kad marsietiškojo akmenėlio galiojimo laikas baigėsi.

Vakuumą, paliktą poliarinės žiemos, sunku ir beromantizuoti. Stebėtojas pavargo nuo virtinės hipotetinių nesėkmių ir dabar jis atsimerkia.

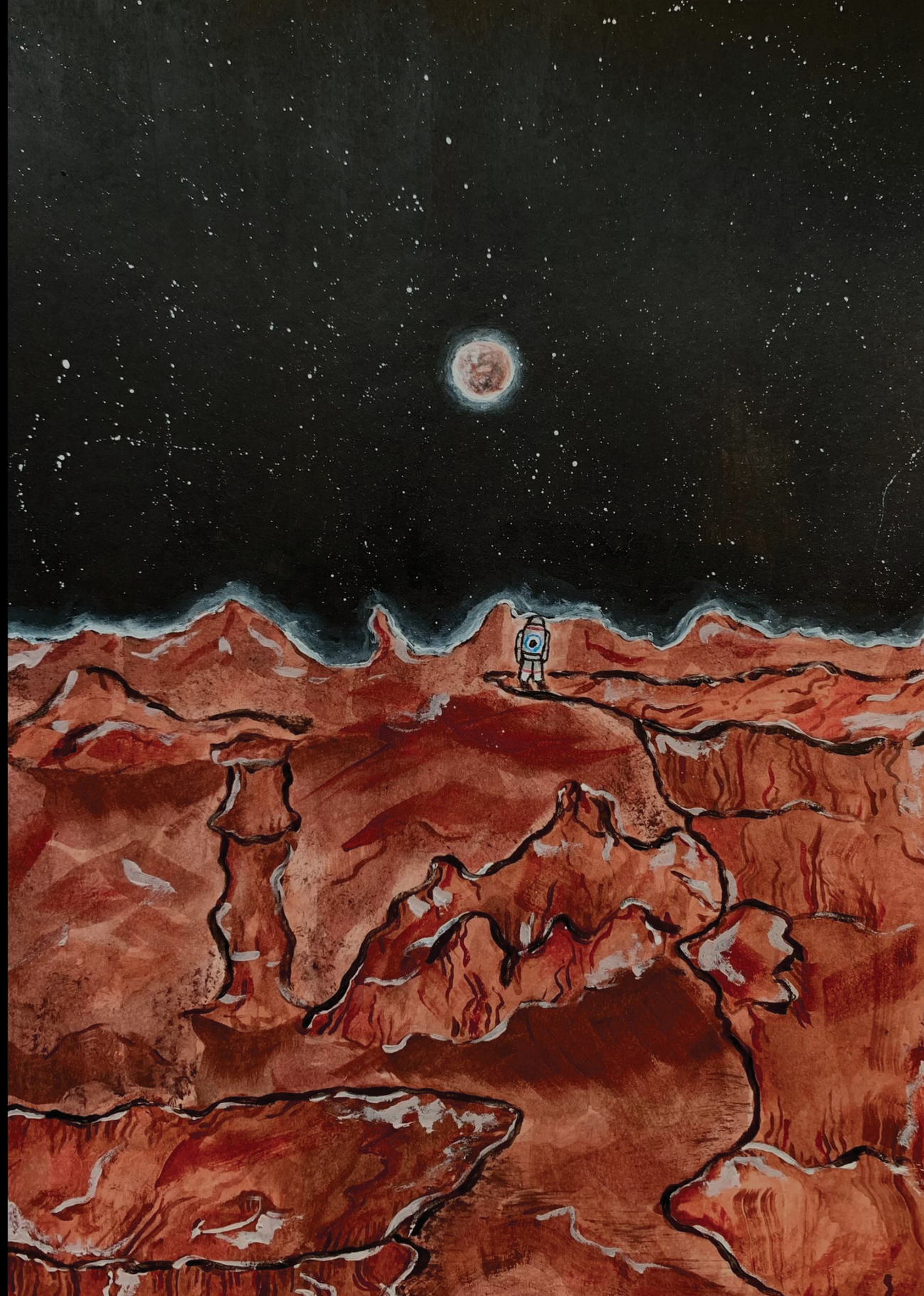

Ryčio Jankausko interviu

Miglė Žalytė
ir Austėja Morkūnaitė

Penkta pamoka. Trečiadienis. Pasibeldėme į 304-o kabineto duris ir užėjome. Mus pasitiko muzika, arbata ir psichologo Ryčio šypsena. Visas jaudulys bematant dingo ir jau netrukus pokalbis rutuliojosi savaime.

Kaip apibūdintumėte save vienu žodžiu?

Laisvė. Man tai labai svarbus aspektas. Tiek gyvenime, tiek ieškojime, tiek aplinkoje. Žmogui svarbu suteikti tą aplinką, kurioje jis gali būti laisvas, tada potencialas išsiskleidžia. Jei gerai jausies, tai gali save iškelti, nagrinėti savo laisvės išraiškas.

Su kokiu gyvūnu save tapatintumėte?

Visada galvodavau, kad esu visai artimas vilkui. Hesse'ės „Stepių vilkas" man labai patinka dėl jo dviprasmiškumo. Ar žvėris, ar žmogus? Ar aš normalus, ar aš menininkas? Bet kai perskaičiau knygą „Džonatanas Livingstonas Žuvėdra", supratau, kad man labai patinka ta laisvė, kuri ten pateikta. Kartais mes turim daug galimybių tiesiog išgyvent ir egzistuot, bet vis atsiranda vienas kitas kvailelis, kuris bando ieškoti tų greičių, kažko didesnio, negu yra, ir išnaudoti pilną potencialą. Ne tik egzistuoti, bet ir gyventi. Tada atrodo, kad ta žuvėdra visai artimas gyvūnas. Gali būti ir ant žemės, gali būti ir kažkur danguj. Ir aš visada jausdavau, kad esu toks tarp žemės ir dangaus. Visur po truputį, bet niekur iki galo, kaip mano mama sako.

Koks buvote mokyklos laikais? Ar planavote po mokyklos baigimo grįžti čia dirbti?

Man mokykla tikrai nėra ta vieta, kur norėčiau grįžti. Buvau sportininkas, tas kietas pusiau *marozas*, kuris nedaug dalyvavo mokyklos reikaluose. Buvau tas, kurio nemėgo mokytojai, visada atsikalbinėdavau, *mandravodavau*. Į mokyklą grįžti dirbti negalvojau, nors ji man visada buvo svarbi. Dėl to dabar ir noriu, kad mokykla būtų ta vieta, kur norėčiau sugrįžti, noriu prisidėti prie tokios aplinkos kūrimo.

Ar iškart po mokyklos sugalvojote stoti į psichologiją? O gal buvo dar kitokių paieškų?

Iki 10-os klasės galvojau, kad būsiu inžinierius. Mano *tetis* yra inžinierius. Bet nieko nekonstruodavau. Tik automobiliai patikdavo – dizainas ir panašiai. Vėliau supratau, kad noriu padėti žmonėm ir pasistengti kažkaip juos įprasminti. Supratau – psichologija. Per pirmą paskaitą dėstytojas sakė, kad yra dviejų tipų žmonės, kurie stoja į psichologiją: tie, kurie turi problemų, ir tie, kurie tiki, jog gali pakeisti pasaulį. Sakydavau, kad vis dar tikiu, kad galiu pakeisti pasaulį, bent jau patobulinti. Supratau, kad per kur daugiau, jei ne per vaikus, mokyklą.

Pasidalinkite kelionės istorija.

Sėdėjom pas draugelį, sakau, kad reikia keliauti. Draugas sako: „Varom kur nors į Aziją", sakau: „Gerai, bet tada be pinigų." Bandėm įrodyti, kad keliauti galima ir be jų. Tranzavome nuo Lietuvos iki Graikijos. Iš Graikijos skridom į Singapūrą. Pasilikom 50 eurų Azijai. Kitus pinigus atidavėm draugams, sakėm, kad jei jau labai prašysim, jų atsiųstų tik po paros... Keliavome dviese, vėliau draugas išskrido, likau vienas, o tada ir prasidėjo sunkioji dalis. Pavyzdžiui, Laose tranzuoti labai sudėtinga, niekas ten nekalba angliškai. Aš buvau be telefono – sudužo, be kortelės, nes baigėsi...

Tiesiog be nieko – neturėjau net žemėlapio, įsivaizduojat? Aš varau ir tiesiog paprašau, kad pavežtų. Būna, kad išmeta mane tiesiog anksčiau, negu turėjo. Aš išlendu, nieko nesuprantu, einu žmonių ieškoti, sakau: „Google maps?", jie nesupranta, kas tas *Google*, aš irgi nesuprantu, į kurią pusę, ir taip vidury kalnų. Neturėjau palapinės, o buvo lietaus sezonas, reikėjo susirasti vis naują vietą gyventi. Tai tų iššūkių labai daug: ir tranzuoti, ir sunkiausia kuprinė, ir gyvenvietės ieškotis – eini ir miršti. O kartais nueini ir virš 900 kilometrų... Tokia kelionė truko 77 dienas, lankiau Singapūrą, Malaiziją, Tailandą, Kambodžą, Laosą, Vietnamą. Tada per Pekiną atskridau į Vokietiją...

Turiu tikslą – iki 30-ies metų aplankyti 50 šalių. Liko 12. *Still pretty a lot*, bet įmanoma. Jau norėčiau ir su *mocu* važiuoti, ne tranzuoti. Dar Europoje liko nemažai šalių, turėjau va į Baltarusiją važiuot... Traukia į Naująją Zelandiją, ten *išsimuščiau tattoo*. Kol kas neturiu, bet labai noriu. Ir *išsikalt* kaip laukinis... Dar Peru.

O kaip pasireiškia jūsų vidinis „menininkas"?

Geras klausimas. Viduje jaučiuosi šiek tiek menininkas, bet nieko nekuriu. Šokau kinetiniame teatre. Tai arčiausiai šokėjas, performansus kartais darau. Buvau pas mokytoją R. Markeliūną studijoje, labai patiko. Lankausi parodose, šiuolaikinio meno muziejuose. Turiu tą akį pajust, suprast. Man tik šokt patinka, bet vis tiek, labiau esu menotyrininkas.

Kokį prisiminimą labiausiai branginate?

Nežinau. Stengiuosi gyventi ta tikrąja žodžio prasme, nenusipirkti kuo daugiau automobilių ar kuo daugiau knygų, bet va tiesiog noriu ir darau. Ir man tai būna labai brangu. Aišku, visi atsiminimai su šeima, su kelionėmis arba neplanuotos nesąmonės, kurias padarau.

Ar čia buvo vienintelė solo kelionė, na, ta dalis, kai jau keliavote be draugo?

Ne. Kažkada skaičiavau, kiek esu nutranzavęs - gal 30 000 kilometrų. Jau dabar noriu su *mocu* važiuoti... Viena vertus, vienam yra sunku, kita vertus – tikrai *fainai*, nes gali daryti, ką nori. Pavyzdžiui, tranzuoji, užknisa, pasistatai palapinę ir skaitai knygą. Tiesiog noriu ir darau. Lyja lietus, pasistatai palapinę ir būni. Šiltai, saugiai.

Ko, jūsų nuomone, labiausiai trūksta šiuolaikiniams jauniems žmonėms?

Su drauge svarstėme, kada jau mes būsime tie, kurie sakys: „Na va, čia tradicijų nepuoselėja. Jau mano laikais tai buvo normaliai..." Man atrodo, vis mažėja to bendravimo tarpusavyje, šeimoje dažnai trūksta platesnio kultūrinio akiračio. Kartais viskas baigiasi ties *TikTok'u* ir *YouTube'u*. Informacija, kurią mes gauname – labai jau homogeniška. Tada savo siaurame rate užsidarome ir niekur neiname, o galėtume, nes dabar kaip tik vis labiau plečiasi visas menas, galerijos ir panašiai.

Ar prieš skambindamas telefonu repetuojat, ką sakysite?

Vakar turėjau *call'ą* su Amerika, ten reikia vieno interviu, ir sako: „Žinai, nu vat pasiruošk." Buvo gal vienas ar du kartai, kai esu ką tai pasirašęs, bet ne repetavęs, nes tai keista... Man sunku planuoti, aš improvizuoju, esu spontaniškas – čia ir dabar. Būna, tas ir užknisa – pasiruošti kartais tikrai vertinga. Tai – *cool stuff*. Tačiau, pasiruošęs ar ne, prieš skambinant *parinuosi* visada. Atrodo, kad jau nebeturėčiau, bet vis tiek... Ypač į kokią polikliniką skambinant. Man reikia, bet jie niekada neatsiliepia. Tai dėl to ir neskambinu... Esu toks žmogus – kol manęs neprispaudžia, tol ir neskambinsiu. Dar buvo šaukimas į kariuomenę (antrą kartą) – reikėjo pasidaryt plaučių nuotrauką. Man sako: „po dviejų savaičių atsiųskite." Paskambinau vieną kartą – nekėlė. Praėjo trys savaitės. Paskambinau antrą kartą – vėl nekėlė: prieš savaitę reikėjo atsiųsti, o aš net neužsiregistravau...

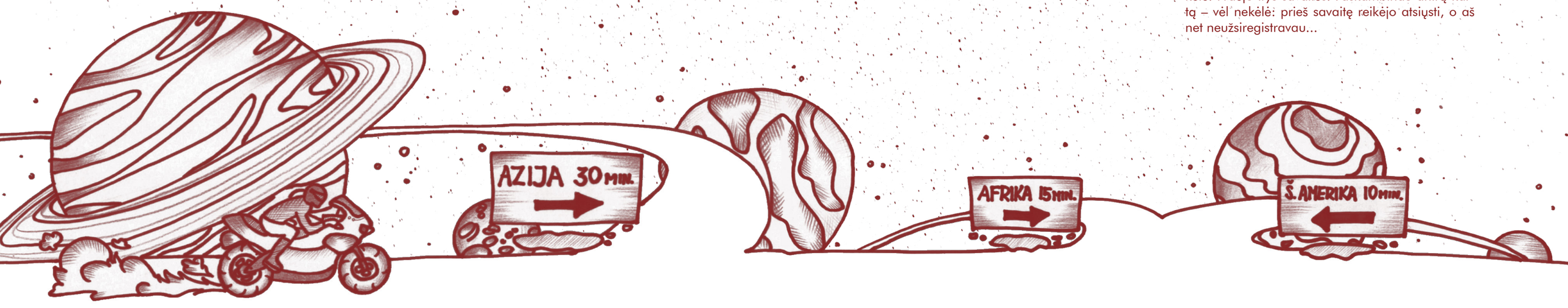

O kaip tvarkotės su nerimu ir stresu, vis tiek visi su tuo susiduria?

Taip, ypač psichologai. Turiu ritualus. Būna, kad žiauriai *susiparinu*, šoku į mašiną, pasileidžiu žiauriai garsiai *beleką*, kas tranko, ir tada važiuoju. Arba, pavyzdžiui, varau bėgiot. Nieko nenoriu daryt, tiktai įsivaizduot, kaip įšoku į drabužius ir bėgu, bėgu, bėgu. Kartais, turėdamas minutėlę darbe, išsirašau jausmus (jei juos suprantu). Rašau *flow* principu ir pagerėja. Kartais aiškiai įsivardiju, kaip jaučiuosi: ar aš piktas, ar man baisu, ar jaučiu nerimą. Tuomet užduodu klausimą „kodėl?“.

Dar minėjote, kad tarnavote kariuomenėje. Kaip patirtis ten, ar davė kažką tokio gyvenimui?

Mano gyvenimas kontrastingas. Patirtis kariuomenėje davė daug, nors atgal nebenorėčiau. Bet, kad nuvariau – džiaugiuosi.

Būta laikotarpių, kai aš ir žvalgu pabuvau. Tai čia jau su sraigtasparniais, nusileidimais nuo pastatų, tokiais *cool* dalykais iš filmų. Tai net ir čia gavau tai, kas man labai patiko, didžiuojuosi. Taip pat susipažinau su „šaukia, kad šaukt“, „daryti tik tam, kad daryt“ tipažais. Tokia sistema, kurios graži ir struktūruota išorė – tik fasadas chaosui uždengti. Nepatiko tokia atmosfera. Bet užduotys tikrai tokios, kokias rodo per filmus! Turi parą, pasako, kokia užduotis, kokie gyventojai. Kartu planuoji, susižiūri, per kur eisi. Yra navigatoriai, susidedi visus *night vision* akinius. Eini per upes, žiemą maudaisi šaltame vandenyje, bėgi paskui automobilius – tave varo kaip šunį. Viskas, kas fiziškai alina, man labai patinka. Po žudančio bėgimo ar pavažiavimo dviračiu pasijaučiu kaip niekada gyvas.

Gėdingiausias įvykis?

Būdamas imtynininkas, pralaimėjau vieną kovą. Buvau labai piktas ir sugėdintas. Ėjau ir į duris spyriau. Pralaimėjau čempionatą, nors buvau daug geresnis! Mokykloje irgi dėl daug ko buvo gėda. Kai esi tarp vyrų, tarp *bachūrų* (aš iš Šiaulių...), tai gyvenimas sunkus. Daug paprastų dalykų gėdino – gėda net pasisakyti. Lyg tavęs tada nepriimtų, lyg tu būtum prastesnis arba ne toks kietas. Negalėjau kalbėti apie jausmus. Negalėjau būti silpnas. Būti silpnam buvo gėda. Dabar augu (bandau augti) ir bandau suprasti, kad silpnybė – tai stiprybė.

Jeigu galėtum ryte atsikelti ir įgyti kokį naują gebėjimą, savybę, kas tai būtų?

Man iš X-Men'ų visada patikdavo tas mėlynas *bičas*, kuris bet kur gali nusikelti. Čia tikriausiai dėl to keliavimo man norisi bet kur atsidurti.

Ką norėtumėt pasakyti Andų skaitytojams?

„Pasaulis gražus, tik mes išprotėję. Blogiau jau nebus kaip mes įsimylėję.“ Tokie visai smagūs užbaigiantys žodžiai.

Voilá.

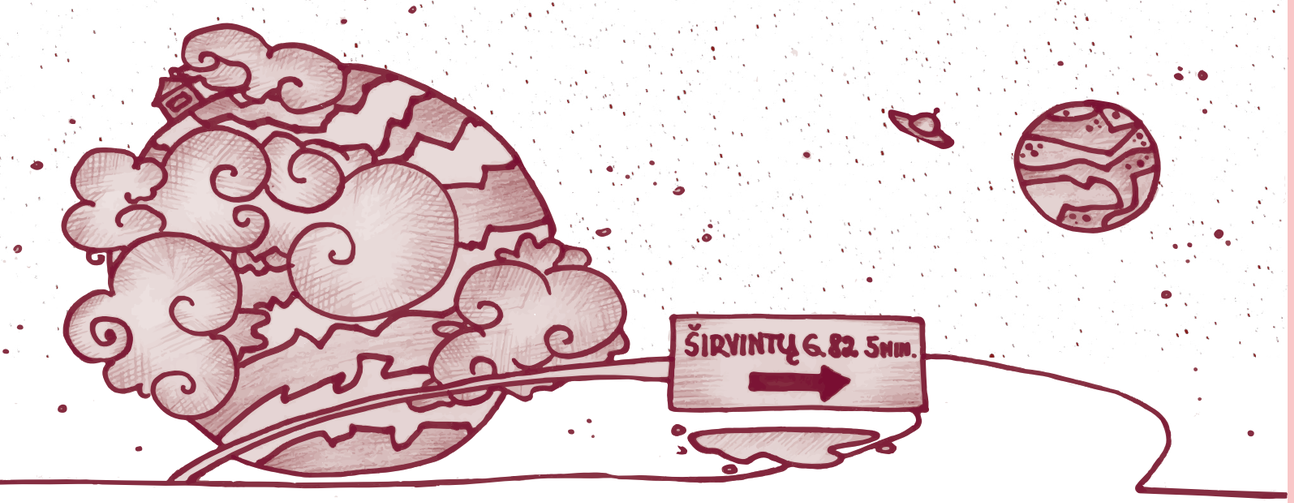

Olimpas

Nr. 63 Žemė, Lietuva, Vilnius 2XXX-1X1X7 Kaina: tiek, kiek širdis leidžia

Skubu! Sienos prašo suteikti tapatybę.

Padėkite mūsiškėm sienom!

Jei egzistuojate tuo pačiu laiku ir toje pačioje erdvėje, kada ir kur vyksta mokinių išsvajotoji 40-ies minučių pertrauka Vilniaus licėjuje, galite pastebėti, jog vos jai prasidėjus atsiranda srauni mokinių srovė, judanti valgyklos link. Patekę į srovę greitai būsite nunešti į patalpą, kurioje verda ne tik maistas, bet ir šurmulys. Pasistengę nepasimesti tarp įvairiausių kvapų bei kalbų, jūs galite patekti į šoninius valgyklos kambariukus, kuriuose dažniausiai apsistoja kelių (retais atvejais ir keliolikos) asmenų grupelės. Jums pasiekus antrąjį kambariuką atsivers jaukus pasisėdėjimo ir karbonado valgymo patalpos vaizdinys. Tačiau jūsų galvoje kirba klausimai: ar šioje erdvėje nieko netrūksta? Gal ne erdvėje, gal jos ribose? Gal tai, kas riboja erdvės pilnavertišką būtį, turėtų būti atitinkamai apdailinta, atspindint jos galimybių suvaržymą? Vėliau iššoka kitokių pamąstymų – kieno tai mintys? Aš tik noriu valgyt, prašom nustoti mąstyti už mane. Ar aš kraustausi iš proto? Ar vėl pasigavau tą parazitinę keturmatę, galaktinę dėlę? Nesijaudinkite, galite ramiausiai grįžti prie mėgavimosi maistu bei saugojimosi nuo keturmačių dėlių – šie klausimai paprasčiausiai yra telepatiškai pačių kambariuko sienų jums perduodami pasvarstymai. Jos, užduodamos (jų manymu) filosofinius klausimus, siekia išsikaulyti grožio procedūrų. Na, o kadangi ir sienos turi ausis ir mes nenorime, jog jos panaudotų nugirstus pokalbius telepatiškam šantažui, mums belieka patenkinti jų prašymus. O šiam siekiui įvykdyti mums reikia jūsų! Tad jei manote, kad galite suteikti sienoms atitinkamą apdarą, griebkite plieštukus, tušus, dažus, kreidas bei visas pirštus dažančias uogas ir kibkite į darbą su viršuje pateiktu sienos atvaizdu! Skirtingai nei sienos kambariukuose, čia vienintelės ribos yra jūsų vaizduotė. Darbas neapmokamas, tačiau sienos jums tikrai bus labai dėkingos. Tad linkime sėkmės ir kad kūrybinės mintys lietis nenustotų!

Pijus Mačiulis

Darbus siųskite andai@licejus.lt

Palydovai skelbia streiką dėl nepateisinamo planetų elgesio – nebeskries orbitomis.

Šviesmečiai trumpėja – šviesa teigia, kad pavargo taip greitai skrieti.

Tarpgalaktinis asteroidų atšauktas dėl traukos problemų.

licėjiškosios meditacijos

Rytas Sakavičius
Ernestas Šidlauskas

Po filosofijos pamokos apie Pitagorą pasilikau. Ne aptarti Pitagoro meilę pupoms, kai ką svarbiau. Mokytojo Šidlausko logotipų eskizai garsūs visoje mokykloje – kas matę džemperį su bitute, kam kažkada pavyko užmesti akį į eskizus ant mokytojo stalo, kas tik girdėję gandus, kad tokie licėjaus eskizai išvis egzistuoja. Tačiau galbūt licėjus pribrendo pamatyti eskizus iš pačio mokytojo Ernesto rankų? O kur kitur tam vieta, jei ne Anduose? Sutarėme, kad Šidlauskas atsiųs savo šedevrus. Jų gavau net dešimt, o kartu su jais – ir užduotį: iš nuostabių eskizų išrinkti nuostabiausius...

Kitą pirmadienį susitikom. Pasviras tekstas priklauso šiam ir būsimiems susitikimams – tik aiškumo ir tikslumo dėlei pakoreguoti bei patrumpinti, juk mes visi žinom filosofus ir jų galimybes kalbėti... Atėjau į kabinetą, kai mokytojas dalyvavo seminare. „Be garso ir be vaizdo“, nuramino iškart. Taip ir nesupratau, trukdžiau ar ne, o gal čia dar vienas biurokratinis renginukas. Kaip tikras egocentrikas, tuo nesirūpinau, ir puoliau prie reikalo. Jei mokytojas kuria naujus logotipus, jam nepatinka senasis? Kodėl? *Akivaizdu, kad senas mūsų simbolis jau nebeatitinka šiuolaikinio pasaulio reikalavimų. Ir akivaizdu, kad mūsų mokyklinės tradicijos nėra labai labai gilios, mes neturim savo per trisdešimt metų susiformavusios kažkokios tai giluminės, racionaliai nesuvokiamos tradicijos. Bet ir nereikia mistiškumo ieškoti modernioje mokykloje, čia ne teatras, ne modelių namai… Ir dabar aš net nežinau, į kurią pusę [simbolika] turėtų keistis, ar ieškoti šaknų, eiti į Aristotelio laikus, ar kilti į aukštumas, šiais moderniais laikais su bionika, kiborgika, kosmoso užkariavimais ir t.t. Tad aš manau, kad dabartinis pegasas tikrai vertas apsvarstymo, kritikos ir, geriausiu atveju, adaptavimo šiuolaikiniams poreikiams. Aš turiu tokį konceptą, kai vietoj gyvuliuko logotipui panaudojamas žvaigždynas. Pegaso žvaigždynas – apie tai aš jau daug metų galvoju ir kalbu, šituo dalinuosi.*

Bet jei nepatinka Pegasas, gal nebūtina keisti visos koncepcijos, galima tik gyvūną? *Direktorius sako, kad gyvūno tikrai nebereikėtų... Jis teisus, nes gyvūnai yra senoviškas dalykas, bet, vėlgi, jeigu laikytumėmės tradicijų, tai tikriausiai pagrindinis mūsų gyvūnas turėtų būti vilkas. Nes licėjaus simbolis iš pat pradžios buvo vilkas, nuo pat Aristotelio laikų.*

Vilko eskizą turėjo ir Šidlauskas. Turėjo – *Kažkur buvo, bet jisai kažkodėl primena Vilniaus alų.* Spėju, pagal Lietuvos Respublikos alkoholio kontrolės įstatymo 29 straipsnio redakciją, šito dėti negalim...

Mokytojas Ernestas turi ir geresnių gyvūnų eskizų, kurie neprimena alų etikečių. Varlytė. Kodėl? *Kažkada pavadinime buvo „tiksliųjų ir gamtos mokslų“ licėjus. Ir apskritai licėjus, mūsų licėjus, yra orientuotas į gamtos mokslus, į biologiją, biochemiją.*

Kaip gali nepatraukt akies logotipo forma – iš pirmo žvilgsnio primenanti kažką susijusio su oro transportu, tačiau ne… *Tiesiog sėdėjau automobilyje, ant kurio stiklo pamačiau šitą ženkliuką, Mini, britiško automobilio, ir man įjisai pasirodė mielas bei juokingas.*

Paskutinis darbas, apie kurį norėjau paklausti, buvo lelija – Šv. Kazimiero ir skaistybės simbolis. Nors, iš tiesų, šitame eskize gilios prasmės ieškoti neverta, mokytojui Ernestui ši gėlė tiesiog pasirodė graži. Visai nekeista, juk maketuota laukiant mišių pradžios. *Tai jau tapo įpročiu, tradicija, šituo [maketavimu] užsiiminėti sekmadienį prieš mišias. Maždaug 15 minučių prieš mišias, jeigu gaunu atsisėsti, o dabar dažniausiai gaunu, nes bažnyčios tuščios,* – vėliau pasakojo jis.

Vilniaus licėjus

Vos išėjau, už kelių minučių gavau dar vieną eskizą. Ir, o stebukle, jis atrodė kaip tikras eskizas – per ekraną kvepianti popieriaus skiautė su net dviem parašais. Eskizas buvo toks gražus, kad nusprendžiau pasišnekėti, nesvarbu, kokio ilgio Andai bus. Kaip kitaip, tai buvo apie mus – vyresnėlius – ir iki skausmo pažįstamus „mūsų, bet ne mūsų“ koridorius. *Norėjau didesnės integracijos su Senvage, norėjau komunikuoti, bendrauti ir stengiausi tą daryti.* Todėl, norėdamas prisidėti bent kažkaip, Šidlauskas sukūrė šį eskizą. *Tai Senvagės simbolis, licėjaus praktiškai neliko, ta prietema, mėnulis iš po debesų – miglotos ateities, bet taip pat ir mistinio jausmo simbolis.* Iš eskizo vidurio taško kylantys stulpai, pasirodo, yra pagoniški zodiako ženklai. Iš pirmo žvilgsnio – neaišku, ką čia veikia pagoniai, tačiau po trumpos pertraukos prisimeni – išties... *Čia yra Senvagė, ji vykdo etnokultūros programą, o rugsėjo pirmąją Senvagėje buvo degamas aukuras.*

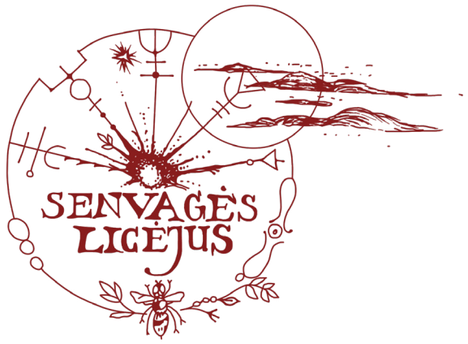

Sukurti gerą simbolį nėra lengva, tai pripažįsta ir pats Šidlauskas. Tik kitais žodžiais – jis teigia, kad tai *labai, labai sunku. Daug kas mokykloje sako, kad savarankiškai, savo jėgomis, savo potencija, nors mes ir licėjus, simbolio negalim sukurt. Tad aš priimu simbolio kūrimą kaip iššūkį, kad „o gal pavyks?“. Kartais aš į tai žiūriu linksmai, kartais juokauju. Pavyzdžiui, ar Senvagės ir licėjaus bendras simbolis yra rimta, ar juokais? Truputėlį primerkus akį.*

Truputėlį primerkus akį buvo sukurtas ir kitas simbolis – jį Šidlauskas man atsiuntė per atostogas, grožintis Varšuvos katedra. Katedroje buvo tamsu, tad tai tik sustiprino mano įspūdį – nors visų pirma paklausiau: negi nebaisu tokį lyginimą atiduoti svieto teismui? *Taip, aš sutinku, tai yra žiauru, tai yra neteisybė, bet <...>, nežiūrint to, kad mokykla deklaruojama kaip gėrio šaltinis, kaip šviesa ir namai, iš tikrųjų mokykla yra represinė struktūra. Juk gi žmogus iš ryto keliasi ir kažkodėl yra priverstas keliauti į mokyklą ir žaisti pagal taisykles, kurias mokykla primeta.* Tiesa, pokalbio pabaigoje mokytojas atsiprašė už gana stiprų vertinimą: *Galbūt mano palyginimas mokyklos, mūsų mokyklos, su šituo Pietų Korėjos serialu yra įžeidžiantis, nes žmonės galvoja – čia namai, čia jaukumas, čia išsilavinimas, bendruomenė, malonūs žmonės. Sutinku, taip ir yra. Iš anksto atsiprašau, jei kas nors pasijuto išrikiuotas su sportiniais rūbais ir konkrečiu numeriu ir aprėktas, bet kiekvienas dalykas turi mažiausiai dvi briaunas, dvi monetos puses.*

Vis tik Šidlauskas rado dar vieną panašumą su *Squid Game* – ir šįkart ne žiaurų. *Tas, kuris išliks, laimės prizą. Koks mūsų mokyklos prizas? Visi tą prizą daugmaž skirtingai įsivaizduoja.* Vienam tai – prestižinis universitetas, o kitam prizas abstraktesnis – dalykų supratimas. *Kas geriau – milijonas pinigų, kurie ateina ir išeina, ar gebėjimas valdyti procesus?*

Bet klausyk, gerai atrodytų, anksti ryte važiuoji į mokyklą ir neoniniais vamzdeliais išvedžiotas šitas užrašas ant mokyklos fasado. Kad ir kokia jūsų nuomonė apie licėjaus prilyginimą visuomenės kritikai seriale, šitai jus turėjo nuginkluoti. Juk rimtai, įsivaizduokite…

Mokytojas teigia, kad mūsų skiriamasis ženklas negali būti panašus į kolegijos ar kažkokios, kad ir tarptautinės, įmonės simbolį. *Jisai turi turėti kažką tokio, kas būtų suprantama ne tik Lietuvos kontekste, bet ir tarptautiniame. Nesinori naudoti tų klasikinių ugdymo įstaigų simbolių – kylanti saulė, ąžuolo lapas, atžalynas, atversta knyga, plunksna, pieštukas – kas susiję su ugdymu. Squid Game* eskizas tikrai išskirtinis, gal tinka? Nors, iš kitos pusės pasvarsčius, gal apsieisime ir be...

Tad lieka klausimas – jei sukurti sunku, o daryti paprasto, dešimtis kartų panaudoto simbolio nesinori, kas belieka? Kalbant su mūsų kolegomis, visi sutinka, kad mums reikalingas tiesiog grafinis ženklas, kuris būtų išskirtinis. Norėtųsi išsaugoti ir mūsų senojo simbolio tradiciją. Reikia dirbti, ir aš vis labiau pasilieku prie tikrai konceptualaus, bet ne naujo, mažai kam suprantamo ir mažai kam priimtino abstraktaus kvadrato. Į kurį gali įrašyti ką nori, gali ignoruoti, bet jis yra. Tiesiog tuščias baltas kvadratas. Galbūt netgi apskritimas – juk apskritimas tobulesnis už kvadratą. Bet visa tai padaryti, padaryti ką nors rimto yra labai labai sunku, tai iššūkis, ir aš tą iššūkį priimu. Aš nesikankinu, man neduoti pinigai, neduoti rankpinigiai, neduotas deadline'as, dėl kurių turiu kraustytis iš proto. Tiesą sakant, aš nepretenduoju, kad kuris nors iš mano kuriamų, kontempliuojamų simbolių būtų priimtas kaip oficialus, aš tiesiog linksminuosi. Taip, tokiu būdu linksminuosi.

Kai atėjau paklausti apie eskizus, mokytojas paklausė, ar aš iš Senato ir ar jau ruošiamės diegti naujoves. Deja, aš *tik* iš *Andų*… Bet, senatoriai, turėkite mintyse, kad, kai pritrūks idėjų, kaip gerinti licėjų, jūs žinote, kur galite kreiptis. Kad netektų sakyti „buvau išrinktas kurso širduku“, debatuose paklausus, ką nuveikėte per metus…

Andų kūrybinė grupė

Iliustratoriai

Agota Aleknaitė
Austėja Morokūnaitė
Emilija Aglinskaitė
Gerda Mačionytė
Goda Keizerytė
Rusnė Valiukaitė
Ugnė Krikštaponytė
Elija Juodikytė

Viršelio autorė

Vytautė Charževskytė

Maketuotojai

Dorotėja Valickaitė
Elija Juodikytė
Pijus Mačiulis
Vytenis Razmus

Koregavimas

Meda Večkytė
Saulė Paulauskaitė (estetinis)

Dėkojame

Sauliui Jurkevičiui
Jolitai Milaknienei
Vidmantui Nakvosui

Marso šiaurės poliariniai sluoksniai
2010, NASA

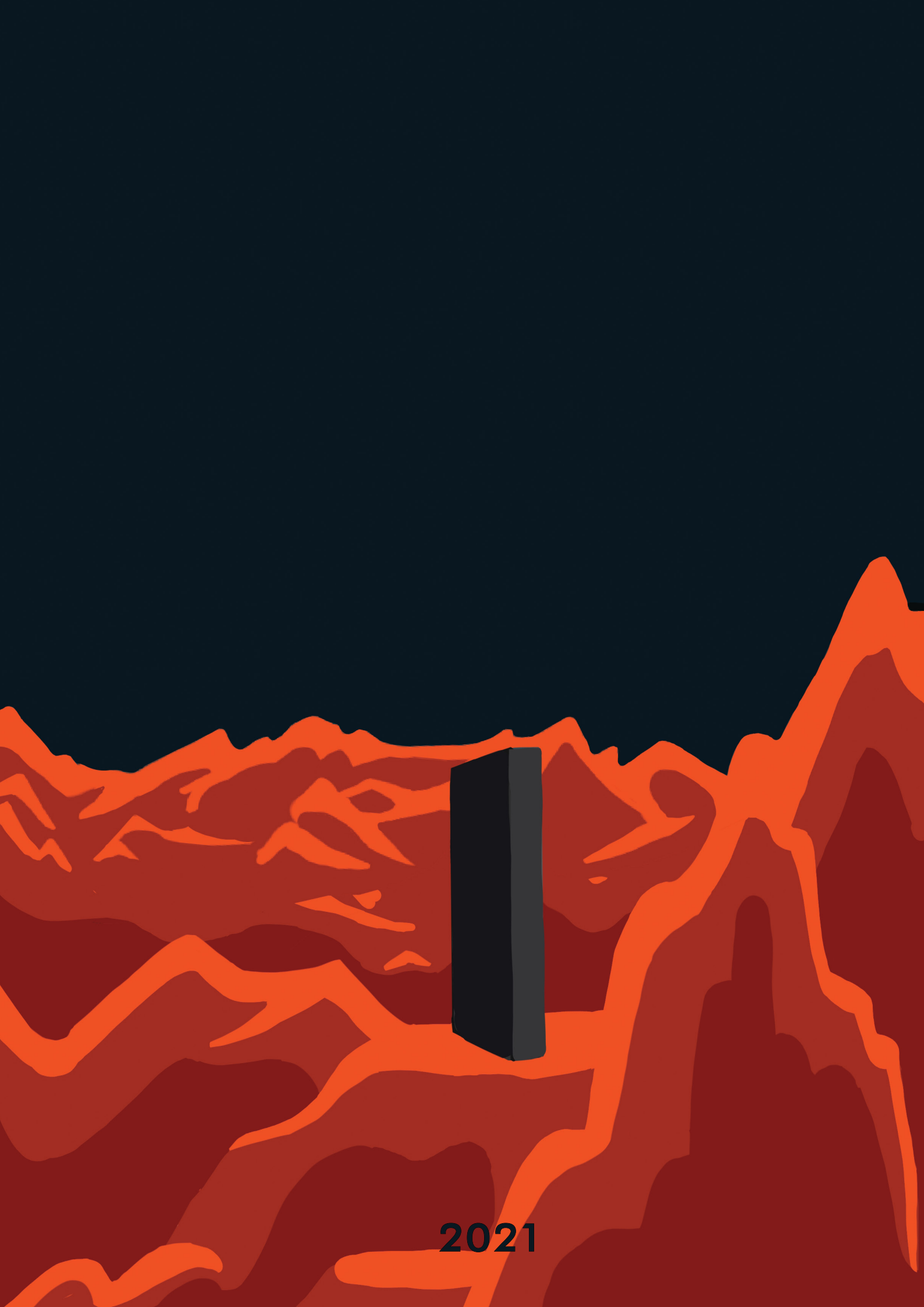
2021